

Vyšší spravedlnost

Od scenáristy
úspěšného
skandinávského
seriálu *Most*

Sebastian Bergman musí kvůli případu sériového násilníka znovu spojit síly se svou dcerou Vanjou a zbytkem týmu. Čeká na něj odhalení, o jakém se mu nezdálo ani v nejhorších nočních múrách.

TH & ROSENFELDT & H
ELDT HJ
ELDT HJORTH & ROSE

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

MICHAEL HJORTH & HANS ROSENFELDT

Vyšší spravedlnost

Vyšší spravedlnost

BRNO 2019

MICHAEL HJORTH
& HANS ROSENFELDT

Copyright © Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt, 2018
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Petra Hesová, 2019
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0083-3 (Formát PDF)
ISBN 978-80-275-0084-0 (Formát ePub)
ISBN 978-80-275-0085-7 (Formát MobiPocket)

PRVNÍ ČÁST

13. října

Zdá se mi o tobě.
Od chvíle, kdy to začalo, téměř každou noc.
Co by sis pomyslela, kdyby ses o tom dozvěděla?
O mých činech.
Nejspíš nic dobrého.
Chtěla bys to skončit.
Byla jsi lepším člověkem, než jsem já.
Dnes jsi mě však prosila o záchranu.
O záchranu vás obou.
Jenže to nešlo.
Ani ve snu to nebylo možné.
A tak dělám, co se dá.
A hodlám v tom pokračovat.
Dnes večer.
Pátá.
Klara Wahlgrenová.

S říjnem přišla zima.

Co se počasí týče, byl to podivný rok.

Opravdové jaro začalo až koncem května. Tradiční pálení čarodějnic se za hojné účasti studentů v čepicích odehrálo na sněhu, stejně jako mnohem řidčeji obsazené prvomájové průvody den poté.

Léto na sebe nechalo čekat až do konce června, přičemž teplota se poprvé vyšplhala přes dvacet stupňů až týden po oslavách slunovratu. Na druhou stranu však teplo vydrželo až do poloviny září.

Podzim se v podstatě nekonal.

Osmého října to začalo nanovo. Když obyvatelé Uppsaly toho rána vytáhli žaluzie, naskytl se jim pohled na bílý poprašek. Rok s pouhými čtyřmi měsíci bez sněhu byl samozřejmě voda na mlýn pro odpůrce globálního oteplování.

„Mně se tedy nezdá, že by se země oteplovala.“

„Jenže vás se nikdo neptal,“ měla Klara na jazyku pokaždé, když tu otrepanou frázi, povětšinou doprovázenou samolibým úšklebkem, někde zaslechla.

Změny klimatu byly nanejvýš pravdivou skutečností.

Tři roky studia environmentalistiky v Lundu následované magisterským titulem z oboru udržitelného rozvoje v Uppsale o tom Klaru přesvědčily. Léta výzkumů prováděných po celé planetě hovořila jasnou řečí, bez ohledu na to, jaký výjev se vám v říjnu naskytne při pohledu z kuchyňského okna.

Ale zima je pořádná, pomyslela si, když pár minut po deváté večer opouštěla učebnu a začala si zapínat příliš tenký kabát. Jako obvykle zůstala na místě, dokud všichni účastníci kurzu neodešli, a pak po nich poklidila a dala všechno do pořádku.

Čalounický kurz.

Probíhal od patnáctého září mezi půl sedmou a půl devátou. Devět lekcí.

Dnes se konala pátá. Klara s potěšením sledovala pokroky svých studentů. Vedla tyto kurzy nesmírně ráda.

Už čtvrtým rokem.

Ještě jednou se přesvědčila, že za sebou skutečně zamkla, a pak se vydala ulicí Östra Ågatan k autu. Rychlými kroky chladnou nocí. Když jí zazvonil telefon, vyndala ho a s překvapeným úsměvem hovor přijala.

„Ahoj, broučku, copak ty nespíš?“

„Kdy už budeš doma?“ ozval se Victorův unavený hlásek. Viděla ho před sebou, jak sedí na pohovce v pyžamu se Spidermanem, zoubky vyčištěné, na hlavě vrabčí hnízdo a ze všech sil se snaží udržet oči, aby se mu nezavíraly.

„Už jsem na cestě k autu, takže tak za čtvrt hodinky nebo dvacet minut. Děje se něco?“

„Obvaz.“

Malý se minulý týden, předtím než napadl sníh, účastnil školního závodu v orientačním běhu, zakopl o nějaké zrezivělé harampádí pohozené v lese a rozřízl si lýtko. Bylo z toho pět stehů. Každý večer mu nohu museli převazovat.

„A táta by to udělat nemohl?“

„Ty to umíš líp.“

Klara si v duchu povzddechla. Ne že by nebylo příjemné být oblíbenkyní, po které je sháňka, ale se Zachem si rodičovskou dovolenou podělili, takže byl se synem od začátku přinejmenším stejně často jako ona. A občas dokonce častěji. Přesto se však takřka pokaždé, když se něco stalo, Victor ptal po mámě. Viděla na Zachovi, že ho trochu trápí být věčně tím druhým vzadu.

„Ale já nejsem doma a ty musíš jít spinkat,“ namítla zkusmo a zabočila do ulice Ångkvarnsgatan.

„Ale co ten obvaz?“

„Nech to na tatkově a běž do postýlky. A pokud ještě budeš vzhůru, až se vrátím, a nebude se ti to líbit, tak to převážeme.“

Odpovědí na její návrh bylo ticho, jako by se její osmiletý syn pokoušel vykoumat, zda mu nevěší bulíky na nos.

„Tak co ty na to?“ zeptala se Klara.

„Tak jo...“

„Dobře. Pusinku. Uvidíme se zítra.“

Ukončila hovor a strčila telefon zpátky do kapsy. Ruku nechala schovanou. Vážně je zima.

Rozhodla se správně?

Jestli bude Victor ještě vzhůru a ona mu ránu převáže, nedá tím Zachovi náhodou najevo, že to on dělá hůř než ona? Neměla být přísnější? Obvaz ti vymění taťka a běž si lehnout. Tečka.

Nedávat mu na výběr.

Nic nepředělávat.

Nejspíš ano.

S trochou štěstí bude Victor po mém návratu domů už spát, takže nebude třeba to řešit, pomyslela si a vešla na parkoviště.

Ve vnitrobloku bylo čtvercové prostranství se šesti parkovacími místy, z nichž dvě patřila Vzdělávacímu spolku. Jediné auto, které tam ještě stálo, byl její modrý Volkswagen Polo úplně v rohu.

Klara se zarazila.

Byla tam tma.

Větší než obvykle.

Okolní budovy sloužily jako kanceláře a sídla různých sdružení a touto noční dobou už se v nich nesvítilo. To bylo normální, jenže tentokrát zhasly i obě lampy na průčelí domu. Klara neměla tušení, kde se rozsvěcejí, a říkala si, že je někdo musel zhasnout omylem.

Ale chyba lávky, došlo jí, zatímco se blížila k autu a oči pomalu přivykaly okolní tmě. Nedaleko jejího vozu se u stěny domu povalovaly střepy.

Světlo někdo rozbil.

Nebo se snad nějak uvolnilo z úchyty a zřítilo se na zem? Ovšem vzhledem k tomu, že byla zničená obě, se tu asi někdo rozbíjením pouličních lamp bavil. Jakkoli se Klara stále považovala za mladou, přistihla se při myšlence, že to jistě spáchali „nějací výrostci“. Asi to bylo spíš zbožné přání, aby vandalství a jiné vymykající se chování bylo pouhým projevem nezralosti. Dění ve společnosti čím dál zřetelněji naznačovalo, že to tak není.

Klara vylovila z kapsy klíčky od auta. Volkswagen dvakrát zablikal a zpětná zrcátka se s bzučením odklopila do stran. Právě se chystala položit ruku na kliku, která musí být jistě jako led, když najednou zbystrila a tělem jí bezděčně projelo nepříjemné zachvění.

Zaslechla za sebou tiché kroky.

Není sama.

Na okamžik zahlédla v bočním okénku temný stín.

Pokřivený. Veliký. A blízko.

Bez přemýšlení udělala rychlý úrok stranou a přitom se otočila. Temná postava se tak místo těsně za jejími zády ocitla po jejím boku čelem k vozu. Klara si ještě stačila všimnout černé kapuce a zakrytého obličeje, když vtom ji překvapil vysoký, pronikavý zvuk.

Znělo to jako alarm.

Několik vteřin trvalo, než jí došlo, že je to její vlastní křik.

Zdálo se, jako by útočník před silou jejího hlasu trochu ucouvl. To Klaře dodalo sílu.

Ani ji nenapadlo snažit se zachránit útekem.

Bude se bránit.

Za každou cenu.

Odněkud z podvědomí jí vytanula poučka, že v případě napadení je třeba klást co největší odpor, a tak právě to udělala. Začala kolem sebe mlátit a kopat. Hlava nehlava. Rány dopadaly na tělo útočníka. Tvrdě. Znovu a znovu. Slepě, zuřivě se bránila a přitom celou dobu nepřetržitě ječela.

Netušila, jak dlouho to trvalo. Jí to připadalo jako věčnost, ačkoli pravděpodobně to bylo jen několik vteřin, než útočník udělal několik kroků vzad a nakonec se dal na útěk k východu z parkoviště a dál doleva po Ångkvarnsgatan.

Klara zůstala stát. Lapala po dechu a chroptěla. Ještě si stačila pomyslet, že si tím křikem asi nějak poškodila hlasivky, ale najednou ji opustila veškerá síla a ona se svezla na zem, aniž dbala na to, že si v té zimě promočí kalhoty.

Její dech přešel v tichý nářek. Zírala před sebe do prázdna. Vtom jí padl pohled na cosi malého a podlouhlého, co zůstalo ležet na asfaltu u auta.

Byla to injekční stříkačka s jakousi tekutinou.

Chtěl ji uspat.

Uspat a znásilnit.

Přesně jako Idu.

Stýská se jí po oddělení vražd?

Vanje došlo, že si tu otázku klade vcelku často. Například nyní, kdy si v kuchyni malé dvougarsonky na Norbyvägen, pronajaté od jednoho z uppsalských kolegů, vařila čaj. Pro začátek si byt vzala na rok, zatímco on se bude v Haagu podílet na projektu Evropské spolupráce na potírání obchodu s lidmi. Padesát dva čtverečních metrů, přičemž ji z hlavy nenapadal ani jeden jediný předmět nebo kus nábytku, které by si odsud vybrala do vlastního bydlení, snad s výjimkou televize s úhlopříčkou sedmdesát pět palců na stěně naproti prosezené sedačce z černé kůže. Jenže tak už to bývá, když si člověk pronajme byt i s vybavením. Vanja si řekla, že rok to dokáže vydržet. A pokud se rozhodne zůstat déle, pořídí si něco jiného. Vlastního.

Stýská se mi po kriminálce? uvažovala a přitom lovila čajový sáček z hrnku s motivem *Hvězdných válek*, aby ho mohla hodit do dřezu.

Nechybělo jí oddělení vražd jako takové, ani samotná činnost, protože její uppsalské zaměstnání bylo přinejmenším stejně zajímavé, ale postrádala bývalé kolegy. Teď když už spolu několik měsíců nepracovali, si uvědomovala, že je brala spíš jako přátele než spolupracovníky. Možná dokonce jako své jediné přátele.

Tedy kromě Sebastiana.

Ten přítelem nebyl.

Vanja otevřela ledničku, přilila si do hrnku mléko a odnesla si ho do malého obývacího pokoje ke konferenčnímu stolu značky IKEA z kouřového skla, na němž stál její otevřený počítač.

Dala Torkelovi slib, že se vrátí.

Až se jí povede dát si věci do pořádku.

Ať už to znamená cokoli.

S Annou se nadále nestýkaly, takže v této oblasti se nic nezměnilo. Matka jí celý život lhala, a když pravda konečně vyšla najevo, podvedla Vanju znovu, když se za jejími zády obrátila na Sebastiana — a co hůř —, dokonce se s ním vyspala.

S Valdemarem spolu několikrát mluvili. Krátce a neosobně, hlavně o její změně bydliště, novém městě a nových spolupracovnících. Na návštěvu však nepřijel. Ačkoli od Anny odešel ve snaze svůj vztah s Vanjou napravit, a přestože jí byl odmalíčka otcem a nejbližším člověkem, jehož milovala na celém světě nejvíc, nepodařilo se jim najít k sobě znovu cestu.

Vanju to bolelo.

A rozčilovalo.

Měla zlost, že se Sebastianovi podařilo zničit jednu z mála věcí, která v jejím životě skutečně něco znamenala. Možná se jim povede sžít se i v nové roli, ale zatím tomu probíhající vyšetřování Valdemarova finančního podvodu a jeho následný pokus o sebevraždu stály v cestě.

Byl to guláš.

Její život je jeden velký zmatek.

K pořádku má hodně, hodně daleko.

Jediná věc, která se v pořádku skutečně zdála, byl její vztah s Jonathanem. A ten se naopak jevil o to lepší. Dovolená, kterou zahájili v Kodani, je zavedla do dalších pěti evropských zemí a dokonale naplnila Vanjina očekávání. Jonathan měl zpočátku obavy, že Vanjina potřeba mít někoho po svém boku

nesouvisí nutně s ním jako s člověkem, ale ty se zanedlouho ukázaly jako neopodstatněné. Na konci léta už rozebírali společnou budoucnost, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě.

Z jejího stěhování do Uppsaly sice neskákal nadšením, ale cesta vlakem trvala jen čtyřicet minut a Vanja jezdila domů do Stockholmu tak často, jak jen mohla. Když přijela, bydlela u něj, protože svůj byt v ulici Sandhammsgatan poskytla k pronájmu.

S Jonathanem tedy bylo všechno v pořádku a Sebastiana neviděla od chvíle, kdy ji před třemi měsíci nechal stát v garáži pod budovou centra Waterfront. Doslechla se, že se během zběsilé jízdy s výbušninou v autě zranil. Podle Ursuly to skončilo několika polámanými žebry a zlomenou rukou, ale nic víc nevěděla.

Ani vědět nechtěla.

Čím méně místa bude Sebastian Bergman v jejím životě zaujímat, tím lépe.

Byla si jistá, že totéž by platilo pro kohokoli.

Proto ho pustila z hlavy, natáhla se na pohovku, lokla si horkého nápoje a znovu se začetla do trestního oznámení Therese Anderssonové.

Poškozená odešla s večírku v ulici Molngatan 23 čtvrtého Října krátce před půl druhou ráno, a rozhodla se jít domů do Almqvistgatan což je jenom asi kilometr daleko. Vzala to cestou přes Liljeforské Náměstí a když myjela školu, zaslechla bližící se kroky a pak ji někdo chytil zezadu a ucítila píchnutí v krku.

Vanja nečekala, že budou všechna hlášení napsaná bez jediné chyby, naopak si byla vcelku jistá, že takových je menšina. Ovšem tohle byla vážně síla. Zabrousila pohledem ke jménu policisty, který jej přijímal. Policejní aspirant Oscar

Appelgren. Čili ještě student, jenže vzhledem k tomu, že švédština se na policejní akademii nevyučuje, byly vyhlídky na zlepšení vcelku mizivé. Vanja se zhluboka nadechla a pokračovala.

Pak si nic nepamatuje až to, že se zbudila na zemi v křoví u cesty. Sukni měla jako by povytaženou, rostrhané punčocháče a taky měla poškozená přez hlavu nějaký pytel. Potom vstala a došla do Valsalagatan, kde zavolala o pomoc. Asi o půl třetí.

Do nemocnice povolaly policii a lékařské višetření ukázalo krvácení v pod břišku po penetracy a stopy spermatu. V krvi se našli stopy Flunitrazepamu.

Vanja zavřela přehlídku pravopisných chyb a hovorových výrazů, natáhla se po hrnku s čajem a pohodlně se usadila.

Přepadení a dokonané znásilnění.

Taková tvoří jen malý podíl každoročně hlášených případů, jelikož mnohem častěji se oběť s pachatelem znají a ke zločinu dojde u jednoho z nich doma. Na druhou stranu dostávají velký prostor v tisku, a tak je snadné podlehnout dojmu, že k nim dochází častěji. O tom, co se stalo Therese, toho dosud příliš napsáno nebylo, ale pokud se o její případ někdo začne vážně zajímat, publicita naroste.

Protože není první obětí.

Vanja se znovu natáhla, odložila hrnek a vzala do ruky zprávu z Národního forenzního centra.

Nebyla příliš obsažná.

Otisk podrážky sportovní boty značky Vans, model UA-SK8-Hi MTE, v půdě pod keří a DNA ze spermatu, ovšem o pachateli neexistoval žádný záznam v registru. Vzorek se nicméně shodoval s jiným, odebraným po případu znásilnění před necelým měsícem.

Ida Riitalová, 34 let.

Přepadena na Starém uppsalském hřbitově osmnáctého září.

Totéž město, tentýž modus operandi.

Pachatel se k oběti nepozorovaně přiblížil zezadu, vpíchl jí uspávací prostředek, přes hlavu navlékl jutový pytel a zneužil ji, zatímco dotyčná byla v bezvědomí.

Vanje zazvonil telefon, takže pohlédla na displej.

Její nová nadřízená. Anne-Lie Ulanderová.

Bylo skoro půl desáté večer. To znamenalo novou práci. Vanja hovor přijala.

„Ahoj, děje se něco?“

Po zhruba půlminutovém rozhovoru Vanja zaklapla počítač, vstala a zamířila ven z bytu. Jestli do té doby panovaly pochyby o tom, zda mají co dělat se sériovým násilníkem, tak se právě rozptýlily.

Objevila se oběť číslo tři.

Klara seděla na pohovce stočená do klubíčka. Navzdory třem vrstvám oblečení i dece, do níž byla zabalená, se třásla zimou. A nedokázala přestat. Jako by se z chladu stala druhá kůže, kterou si z toho tmavého dvorku za budovou přinesla s sebou domů. Oběma rukama uchopila hrnek čaje a pohlédla na opačnou stranu pohovky, kde lehce v předklonu seděla žena s poznámkovým blokem.

Komisářka Anne-Lie Ulanderová.

V jednoduše střížených, ale jistě drahých červených šatech a s tmavými vlasy po ramena, upravenými se zdánlivě nedbalou elegancí, Klačě připomínala spíš úspěšnou právničku z nějakého amerického televizního seriálu.

„Černé oblečení, na hlavě kapuce a zakrytá tvář. Vzpomínáte si ještě na něco?“

Klara zachytila Anne-Liin účastný pohled a zavrtěla hlavou.

„A představu o tom, jak byl vysoký, nemáte?“

Klara se zamyslela. Sice s jistotou věděla, že na prožité události nikdy nedokáže zapomenout a má je v sobě otištěné už napořád, přesto je však ve vzpomínkách vnímala podivným způsobem nezřetelně a nesouvisle. Jako by se jí vlastní mozek snažil ochránit tím, že jí nedovolí vybavit si útok do přílišných podrobností.

„Já nevím. Vyšší než já.“

„A vy měříte kolik?“

„Metr šedesát devět.“

Anne-Lie si poznamenala poslední údaj z Klařina krátkého líčení události na dvoře ve vnitrobloku. Jakmile dorazí Vanja, zamíří na místo činu. Carlos tam už sice čeká a je to schopný policista, ale nemají nárok na sebemenší chybičku. Tři pře-padení během jediného měsíce. V ulicích jejího města se pohybuje velice nebezpečný muž.

„Když jsem přišla domů, probudil se,“ hlesla Klara. Anne-Lie zvedla oči od poznámek a sledovala Klařin pohled směřující do kuchyně, kde u stolu seděl muž a na klíně měl chlapečka v pyžamu s obrázkem Spidermana. Otec mu polohlasem předčítal z knihy, zatímco se malý očividně jen silou vůle držel vzhůru. Tu a tam se starostlivě zahleděl na Klaru. „Už spal, ale musel nás slyšet. Slyšel, že je něco špatně...“

„Mám s ním promluvit?“

Klara odtrhla oči od manžela se synem a tázavě se otočila k Anne-Lie.

„A co byste mu říkala?“

„Kolik je mu roků?“

„Osm.“

„Můžu mu povědět, že jsme za vámi přišli, protože jste něco viděla, ne kvůli tomu, že se vám něco stalo. Trochu celou tu věc bagatelizovat.“

„Zach už to udělal. Řekl mu, že mě vyděsilo pár hloupých dospěláků, kteří se hádali před školou...“

Když Klara zaslechla, jak se otevírají domovní dveře, odmlčela se a celá ztuhla. Anne-Lie si toho všimla a chlácholivě jí položila ruku na paži.

„To je moje kolegyně,“ dodala na vysvětlenou. Klara se obrátila ke dveřím do obývacího pokoje a pohledem sledovala, jak dovnitř vstupuje mladší žena, která se představila jako Vanja Lithnerová.

„Klara Wahlgrenová,“ zaskřehotala Klara. Bolelo ji v krku a bylo to čím dál horší. Musela se nějak poranit. Snad by přece jen měla zajet do nemocnice. V tu chvíli, těsně potom, to neudělala. Vždyť se přece nic nestalo.

Alespoň ne to, co se stát mohlo.

Znovu se zachvěla. Polkla doušek čaje. Teplý nápoj sice nezmírnil ani bolest v krku, ani se mu nepodařilo ji zahřát, ale přece jen ho vypila. Byl heřmánkový a upíjela ho na pohovce z hrnku s nápisem *Nejlepší maminka na světě* po návratu z kurzu.

Jako obvykle.

V jistotě a bezpečí.

Druhá policistka si odložila kabát a posadila se s otázkou, jak se Klaře vede. Ta jen pokrčila rameny. Jak se jí vede? Neměla ponětí. Hlava jí šla kolem. Teď když jí tělem přestal kolovat adrenalin, se cítila naprosto vyčerpaná, přesto však jako na jehlách.

Anne-Lie vstala a podala Vanje své poznámky.

„Já teď musím zajet na místo činu, Vanja to tu s vámi dořeší.“ Vytáhla vizitku, kterou položila na konferenční stůlek. „Kdybyste s něčím potřebovali pomoci, na něco se zeptat, kontaktovat zdravotníky, prostě cokoli, tak se ozvěte.“

„Děkujeme.“

Anne-Lie letmo položila Klaře ruku na rameno a se slovy „uvidíme se potom, Vanjo“ odešla z pokoje. Klara ji vyprovázela pohledem. U dveří do předsíně visela fotografie. Na snímku byla ona se Zachem a Victorem loni na Krétě. Na jižní straně ostrova objevili vesničku jménem Loutro. Nevedla tam žádná cesta, takže tam člověk musel dojet lodí. Okolo zátoky s průzračnou vodou byla v půlkruhu rozeseta asi padesátka domů. Malé restaurace a hotýlky. Místo, kde se nedalo dělat nic moc jiného než koupat se, opalovat se a odpočívat.

Perfektní dovolená.

A dokonalý život.

Zažije ho ještě někdy?

Pod fotografií stálo křeslo, které Klara sama čalounila. Společinula pohledem na květovaném podkladu, když vtom ji něco napadlo. Myšlenka jí prolétla hlavou hned ze začátku, jak tam tak seděla na zemi, ale pak ji zapomněla.

„Je to ten samý útočník, co přepadl Idu?“

Vanja překvapeně zvedla oči od poznámek.

„Myslíte Idu Riitalovou?“

Klara přikývla.

„Byl to on?“

„Vy ji znáte?“ opáčila Vanja s nenadálým zájmem namísto odpovědi. Skutečnost, že dvě z obětí se znaly, by v ideálním případě mohla zúžit možnosti, kde pachatele hledat. Zároveň to však nemuselo znamenat vůbec nic. Mohla by to být čistě náhoda. Pokud však rozbil světla na fasádě a počkal si tam na ni? Jenže nevěděli jistě, že to udělal právě on. Možná jen viděl Klaru vycházet z budovy Vzdělávacího spolku, vydal se za ní, a když viděl, jak vchází do opuštěného temného vnitrobloku, chopil se příležitosti.

Klara ovšem zná Idu Riitalovou.

„Odkud se s ní znáte?“

„Dřív jsme spolu zpívaly ve sboru. Jsme kamarádky.“ Odmlčela se, ale Vanje se zdálo, že má ještě něco na srdci, a tak vyčkávala. „Přínejmenším na Facebooku,“ dodala Klara po chvilce, kdy očividně přemýšlela, jaký je vlastně její vztah k Idě. „Nevídáme se zase tak často...“

„A co Therese Anderssonová, tu taky znáte?“ zajímala se Vanja.

„Ne, kdo je to?“

„Je přibližně ve vašem věku, pracuje jako wellness poradkyně a bydlí v ulici Almqvistgatan s přítelem Milanem Pavíčem.“

Klara zavrtěla hlavou.

„Mám tady fotky.“

Vanja si snímky osob figurujících ve vyšetřování většinou ukládala do telefonu. Možná to nebylo zcela podle pravidel a nařízení, co se týče nakládání s osobními údaji, ovšem bylo to šikovné a pomáhalo jí to v práci, takže si s předpisy nelámala hlavu.

Nalistovala Theresinu fotografii a ukázala ji Klaře, která po jednom krátkém pohledu znovu zavrtěla hlavou.

„To proto jste přišly ve dvou?“ kývla Klara směrem k pohovce, kde předtím seděla Anne-Lie. „Myslela jsem si, že přijde nějaký řadový policista, však víte. Jestli vůbec. Člověk přece neustále slýchá, jak nemáte čas a zdroje na vyšetřování.“

Vanja měla co dělat, aby si hlasitě nepovzdechla. Měla plné zuby toho, že důvěra veřejnosti v policii se rok od roku snižuje a většina lidí ji vnímá jako personálně slabou, neefektivní a v mnoha případech neschopnou. Což bohužel leckdy byla pravda.

„Násilné trestné činy mívají vždycky přednost, ale ano, jsme tady kvůli tomu, že ten člověk, který vás napadl, možná zaútočil tady v Uppsale i na další ženy.“

„Jako Hagamannen.“

Tentokrát už se Vanje povzdech spolknout nepodařilo. Sama se tou myšlenkou právě zaobírala, když se ozvala Anne-Lie.

Hagamannen byl odsouzen za dva pokusy o vraždu, čtyři znásilnění, z nichž dvě měla pro postiženou vážné následky, a dva nedokonané pokusy, přičemž byl podezřelý z řady dalších přepadení ve městě Umeå mezi lety 1998 a 2005. Sedm let. Příliš dlouhá doba, než byl konečně dopaden.

Příliš mnoho obětí.

Příliš mnoho utrpení.

Příliš mnoho strachu.

„Dostaneme ho mnohem dřív, než by se z něj stal druhý Hagamannen.“ Nebylo pochyb, že Vanja svá slova míní vážně. Od Klary nepřišla žádná zjevná odezva, jen znovu zabloudila pohledem do kuchyně. K rodině.

„Bude to trvat ještě dlouho?“ zeptala se. „Je pozdě...“

„Pokud nechcete, tak ne. Leda byste měla ještě něco na srdci.“

„Ne.“

„V tom případě se kdykoli ozvěte,“ opáčila Vanja, vstala a vzala do ruky kabát.

Klara se také vztyčila, ale ke dveřím Vanju vyprovodit nešla. Místo toho zamířila do kuchyně a beze slova vzala do náruče klimbajícího synka. Ten se jí chytil a zavrtal se jí nosem do krku. Zach vstal, zlehka jí položil ruku na záda a vydali se do ložnice.

Jejich rodinka.

Klaru napadlo, zda si ještě někdy v životě dovolí pocítit únavu.

Zda bude mít odvahu zavřít oči. Uvolnit se.

Teď jí to tak nepřipadalo.

Carlos Rojas pozoroval zpoza policejních pásek, jak se okolo osamocené stojícího auta na dvoře vnitrobloku opatrně pohybují technici. Přešlapoval při tom z nohy na nohu a chvěl se zimou. Když mu zavolali, pořádně se oblékl. Čepice, palčáky, šála, několik vrstev oblečení pod kabátem, a dokonce si došel na půdu pro teplejší boty. A přesto byl zmrzlý.

Při pohledu na jeho tmavou kštici a snědou pleť, i vzhledem ke jménu, ho lidé považovali za Španěla neuvyklého severskému podnebí. Což byl omyl. Ve Švédsku vyrostl. Matka se s otcem seznámila před osmatřiceti lety na dovolené v Malaze. On se za ní přistěhoval do Švédska a usadili se ve Varbergu, kde se také narodil Carlos i jeho dvě sestry. Slunné Španělsko nemělo tedy s jeho neschopností snášet zimu nic společného. Byla to prostě holá skutečnost.

A nejen v zimě.

Byl zmrzlý ustavičně.

Párkrát tleskl rukavicemi o sebe a začal poskakovat na místě. Nevedlo to vůbec k ničemu.

Carlos zaznamenal přicházející Anne-Lie dřív, než ji uviděl. Za těch šest let, co byla jeho nadřízenou, už totiž poznal její krok po zvuku. Vždycky chodila v botách nebo kozačkách na podpatcích.

Dobře oblečená.

Jednoduše, klasicky a draze.

Ze stylu jejího oblékání vyzařovala samozřejmá autorita.

Dnešní večer nebyl výjimkou. Černé kozačky po kolena, stejně barevný dvouřadý kabát značky Hope, pod nímž vykukovaly červené šaty, a kolem krku pestrý šál z jehněčí vlny. Zájem o módu spolu sdíleli. Carlosovi nešlo na rozum, že existují lidé, kterým na tom nezáleží. Co máte na sobě, o vás jako o člověku prozradí víc, než si většina lidí uvědomuje nebo možná než je ochotna připustit. A s penězi to vůbec nesouvisí. Dobrý vkus nemusí stát jmění. Buď ho máte, nebo ne.

Například jeho nová kolegyně, Vanja Lithnerová. Byla dobrá policistka, i jako člověk celkem ušla, přestože vyložený zázrak při jednání s ostatními to nebyl, ale očividně nevěnovala ani tři minuty za týden tomu, co si obléct nebo případně koupit.

„Je ti chladno?“ nadhodila Anne-Lie, když k němu došla a uviděla jeho nahrbená ramena.

„Co bys tak řekla?“

„Zdá se mi, že tě čeká tuhá zima, když máme teprve říjen.“ Krátce se na něj usmála a obrátila se k výjevu na dvoře ve vnitrobloku. „Co zatím máme?“

„Otisky podrážek, podle všeho stejná značka i velikost jako na ostatních místech, ale tentokrát upustil stříkačku.“

„Dá se podle ní něco dohledat?“

„To se uvidí.“

„A našel se nějaký pytel?“

Carlos zavrtěl hlavou. Anne-Lie se otočila a po obou stranách přehlédla ulici před sebou.

„Co průmyslové kamery?“

„V téhle ulici nejsou, ale jednu máme v Östra Ågatan. Zažádal jsem o celý záznam od půl deváté dál.“

„Dobře.“

„A ještě jedna věc.“

„Copak?“

„Světla na průčelí budovy. Obvolal jsem lidi, kteří tady mají parkovací místo.“ Znovu ukázal směrem k osvětlenému vnitrobloku, kde se pohybovali technici. „Nějaký Fredrik Filipsson si přišel pro auto těsně po osmé večer a tehdy podle něho ještě obě svítily.“

„Takže si ji vyhlédl.“

„Vypadá to tak.“

„Protože ji znal.“

„Mohl ji nějakou dobu sledovat. Klara Wahlgrenová tu parkuje každý čtvrtek a zpátky chodívá přibližně v tutéž dobu.“

Přesně jako Ida Riitalová, která si pokaždé po tréninku zkrátila cestu domů přes hřbitov.“

Anne-Lie si znovu povzdechla. Odvrátila se od Carlose a zahleděla se k řece Fyris a studentským sportovištím na druhém břehu za její chladnou, temnou hladinou. Anne-Lie svou práci milovala. Ve všech ohledech. Aby se však dělo něco takového, o to nestála. Případ bylo třeba vyřešit, a to urychleně. Měla sto chutí nechat udělat každému Uppsalanovi nad patnáct let věku test DNA.

„Tři přeapadení za necelý měsíc.“

Nebyla to otázka, ale Carlos přesto odpověděl.

„Ano.“

„Ten toho nenechá.“

„Ne.“

„Ženy se začnou bát chodit ven.“

„Začnou se bát ještě víc.“

Anne-Lie přikývla. Šlo o skutečný společenský problém. Ženy měly strach chodit ven samotné. Bylo to tak všude, v každém městě. Dle výzkumu agentury Brå, vládního výboru pro prevenci kriminality, přinejmenším každá pátá žena někdy kvůli obavám raději neopustila domov. Docházelo k omezení svobody pohybu a možností. A to v situaci, kdy všechno bylo „jako obvykle“.

Bez toho, aby se tam venku pohyboval sériový násilník.

„Musíme udělat všechno, co je v našich silách,“ prohlásila a otočila se zpátky ke Carlosovi.

„Chceš povolat víc lidí?“

„Chci povolat někoho jiného.“

S těmi slovy odešla. Carlos slyšel klapot jejích podpatků i poté, co se mu ztratila z dohledu. Nevěděl sice, co má na mysli tím, že chce „někoho jiného“, ale byl si jistý, že se to brzy dozví.

Co si Anne-Lie vezme do hlavy, to také provede.

„Už budeš hotový?“

Billy otázku zpoza koupelnových dveří sice zaslechl, ale nevšímal si jí. Otřel ze zrcadla vysráženou páru, naklonil se nad umyvadlo a zahleděl se sám sobě do tváře.

Jako tehdy.

Toho červnového rána, kdy se s pořádnou opicí probudil na pohovce. Připadalo mu to tak strašně dávno. Obličej byl tentýž, ale zrcadlo jiné.

U ní doma. U Jennifer.

Než mu došlo...

Z mokrých vlasů mu crčela voda, stékala mu do obočí a kapala na tváře. Zachytil vlastní pohled. Podíval se sám sobě do očí. Oko do duše okno, dá-li se věřit poetickému rčení. V takovém případě by ho ovšem prozradily, což se zjevně nedělo. Prý má dobrácký pohled. My to říkávala: *Máš laskavé oči*. Nedávaly tušit, že mu v břiše jako hladový had číhají temné touhy. Nesvědčily o myšlenkách na dominanci a kontrolu, které v sobě nosí už delší dobu, ale od chvíle, co se to Jennifer přihodilo, se mu je daří potlačovat. Billy se zpravidla neoddával žádným hlubším filozofickým úvahám, ale poslední dobou si nedokázal pomoci: Kým vlastně je?

Kdo se z něj stal? Co se to z něj stalo?

Squash, který ho obvykle příjemně unavil, ho tentokrát jen vyvedl z míry. Tedy ne samotný zápas, ale to, co se stalo po něm. V šatně. Kolega, který ho před chvílkou ve třech setech porazil (11:8, 11:8 a 12:10) vylezl ze sprchy a s ručníkem omotaným kolem pasu a mokkými vlasy se posadil na lavičku vedle Billyho. Ten se rozhodl, že se umyje až doma. Prohra ho rozčílila víc, než byl ochoten přiznat. Do háje, prohrát hladce ve třech setech, to se mu už roky nestalo. Možná na něj něco leze.

„Ty se znáš s Jennifer, vid? Myslím Holmgrenovou,“ kolega se právě přehraboval ve sportovní kabele, odkud vytáhl

deodorant. Billy ztuhl a všechny myšlenky na zápas se rázem vypařily. Tohle je horká půda. Co se to děje?

„Jo, párkrát jsme spolu pracovali. Proč?“

To byla sice pravda, ovšem zdaleka ne celá. Také se spolu vyspali, a to víckrát, než kolik prožili společných případů. Když spolu byli naposledy, všechno se podělal.

„Slyšels, co se jí stalo?“

„Ne, copak?“

Vtom se ozvalo zaťukání a dveře do koupelny se otevřely. Doma se nezamykalo. My to připadalo zbytečné, protože když v bytě bydlíte jen sami dva, víte, zda je obsazeno, nebo ne. Billy sebou u zrcadla trhl, jako by ho přistihla při něčem nedovoleném. Což koneckonců nebylo daleko od pravdy.

„Co tady prosím tě děláš?“

„Nic.“

„Potřebuju si vyčistit zuby, chci si jít lehnout.“

My vstoupila do koupelny, vzala do ruky elektrický kartáček a vymáčkla na kulatou hlavici zubní pastu.

„Podíval ses na ten odkaz, co jsem ti poslala?“

Protáhla se kolem něj k umyvadlu, otočila kohoutkem a strčila kartáček pod něj. Billy se přiměl vrátit myšlenkami do přítomnosti. S předstíraným zájmem se nutil do hovoru.

„To víš, že jo. Který jsi myslela?“

„Dneska jsem ti posílala jen jeden. V Törebodě,“ promluvila My s pusou plnou napěněné pasty, takže to znělo, jako by právě seděla u zubaře. „Ta bílá dřevostavba s pozemkem u vody.“

Billy přikývl, jako by si po jejích slovech vzpomněl. Dnes sice možná poslala jen jeden odkaz, pravda však byla taková, že Billy už se nenamáhal prohlížet všechno, co mu od My přišlo. Stejně na některý z následujících víkendů naplánuje objednat řadu nemovitostí a tu, která jí padne do oka, nakonec koupí. Billy hodlal projevit zájem.

Zapojí se do hovorů o rekonstrukci a využití pozemku.

Půjde s My do banky a dohlédne na to, aby dostali hypotéku. A jakmile mu My začne líčit, jak skvělé to tam v létě bude pro jejich děti, bude s úsměvem přikyvovat.

Opravdu si to přál.

Přál si společnou budoucnost. Svou ženu miloval a poslední měsíce se skutečně ze všech sil snažil. Chtěl všechno hodit za hlavu. Stát se znovu tím, kým býval. Člověkem, do něhož se My zamilovala. Tím obyčejným, příjemným a nekomplika- vaným klukem.

Ještě není pozdě, namlouval si.

My toužila po chatě na léto a co si zamlouvala, to obvykle dostala. Seznámili se před více než rokem na oslavách slunovratu. V říjnu nabyla dojmu, že by se k sobě měli nastěhovat, a v květnu letošního roku — jedenáct měsíců po prvním setkání — se vzali.

V červnu ji podvedl.

S Jennifer.

Jennifer, která o něm věděla všechno.

Věděla, že poté co byl nucen zastřelit Edwarda Hindeho, aby zachránil Vanju, a Charlese Cederkvista, aby zachránil sám sebe, se s ním něco stalo. Měl z toho opojného pocitu požitku. Požitek z moci nad životem a smrtí.

Jennifer to pochopila.

Pomohla mu. Díky ní měl možnost uskutečnit své představy o kontrole, převaze a dominanci spojené se sexem a tělesnou rozkoší. Had se nasytil a on sám se tak udržoval v rovnováze.

Dokud se jednou neopil.

A všechno se to nepodělal.

Uvědomil si, že na poznámku o bílé dřevostavbě v Törebodě nic neřekl. My si odplivla do umyvadla a vážně se na něj zahleděla.

„Co se děje?“

„Nic.“

„Určitě? Cos přišel domů z tréninku, vypadáš trochu divně.“

Samozřejmě že si toho všimla. Vždyť je to její práce. Číst lidi, porozumět jim a pomoci jim rozvinout vlastní potenciál. Je dobrá. A jemu prospívá být s ní. Nechtěl jí lhát, ale všechno také vědět nemusela. Polopravda není žádná lež.

„Vzpomínáš na Jennifer? Jak jsme spolu párkrát pracovali...“

Vzpomínala si, jistě. Billy o ní jednak dost mluvil, a My navíc věděla, že se stýkají i po práci.

„Ano, co je s ní?“ řekla proto.

„Vypadá to, že se utopila.“

„Cože?“

„Ve Francii. Měla nehodu při potápění, víš? Provozovala extrémní sporty.“

„Panebože, to je hrůza,“ vypravila ze sebe My, vzklozla mu do náručí a objala ho. „Je mi to moc líto. Víím, žeš ji měl rád.“

„Jo, jo, to měl...“

Chvilí stáli beze slova, ale pak se My lehce odtáhla, vzhledla a podívala se mu do očí.

„Ale ono to jen *vypadá*, že se utopila? Nenašli ji?“

„Ne, ale poblíž nějakého jeskynního systému objevili její oblečení. Záleží, co se vlastně stalo, ale jestli tam jsou spodní proudy a tak...“

My si zhluboka povzddechla, stoupla si na špičky a zlehka ho políbila na rty.

„Chudák...“

Když ho znovu chlácholivě objala, nebyl si Billy jistý, zda měla na mysli Jennifer nebo jeho. Celou pravdu se nikdy nedozví, a — ať už to zní sebehůř — když Jennifer přišla o život ve Francii, může on tu událost hodit za hlavu. Utvrdit se v tom, že se to nikdy nestalo. Začne znovu a lépe.

Ještě není pozdě.

Sala.

Město, kde se nacházejí, anebo přinejmenším nacházely, stříbrné doly.

Nic dalšího Sebastian o místě svého současného pobytu nevěděl. Tedy kromě toho, že pět kilometrů za městem mají dvouhvězdičkový hotel. Velký, šedobílý, čtyřpatrový barák, který se ani nesnažil vypadat lákavě, ať už zvenku, nebo zevnitř. Pokoj rozlohou jen o pár čtverečních metrů předčil obyčejný kumbál. Stěny byly vymalované nikotinově žlutou barvou, následkem čehož působily ušmudlaně, a jedinou zdejší ozdobou byla reprodukce obrazu Carla Larssona v dost pochybném rámu. Z jedné strany úzkého lůžka stála místo nočního stolku židlička. Na rohové polici v nohách postele se krčila bednička sloužící jako televize, jejíž obnažené kabely, stejně jako v případě obou zdejších světel, někdo nechal pohozené tak, jak byly. A nakonec koupelna, kde si Sebastian musel při otáčení dát záležet, aby nevrátil do zdi. Jistě, knihkupci zažívají krušné časy, ale že by to byla až taková bída... Nezbyvalo však než bojovat a skousnout to, jak se vyjádřil ředitel knihkupectví, když během Sebastianovy návštěvy přišla na přetřes obtížná situace tištěných knih.

Bojovat a skousnout to.

Nutnost leccím se prokousat Sebastian přijal.

Snad se s ní dokonce smířil, ale o nějakém skousnutí nemůže být ksakru ani řeč.

Na kriminálce už nepracoval, protože Torkela to nakonec přestalo bavit. Lépe řečeno to přestalo bavit Vanju, takže si Torkel musel vybrat. A zvolil Vanju. Na tom nebylo nic divného, Sebastian by to na Torkelově místě udělal také. Zvláštní bylo naopak spíš to, že to s ním vydrželi rok a půl. Dá se říct, že se zrovna nepřetrhl, aby si vysloužil označení zaměstnanec měsíce.

Vanja. Jeho dcera.

Od června se s ní neviděl.

Vybavoval si, jaký pocit se ho zmocnil, když ji nechal stát v garáži pod budovou centra Waterfront a odjel odtamtud s bombou v autě: pocit, že ji vidí naposled.

Že se z jeho života vytratí.

Jednou provždy.

Předtucha se podle všeho naplňovala. Sebastian dlouho doufal, že se Vanja přijde podívat, jak se mu daří, ale neukázala se. Očividně s ním nechtěla mít vůbec nic společného.

Což byla samozřejmě jeho chyba.

Jako vždy.

Tolikrát u ní dostal šanci, a ani jednou ji nevyužil. Velice dobře si uvědomoval, že si neustále špatně vybírá a hází sám sobě klacky pod nohy. Jenže kdykoli pocítil něco, co by se dalo nazvat štěstím nebo spokojeností, nastoupily pocity viny.

Protože ji pustil.

Pustil svou druhou dceru.

Držel její ručičku ve své, ale dovolil, aby ji odnesla voda.

Štěstí si proto nezasluhoval.

Věděl, že to je chyba, jenže vědět je jedna věc a něco s tím udělat věc druhá. A tak pokračoval v zajetých kolejích.

Na dořešení jejich posledního případu se vůbec nepodílel. Jednalo se o televizního vraha Davida Lagergrena, který chtěl svými činy upozornit veřejné mínění na ohlupování a infantilizaci společnosti, ale nakonec se z něj stal terorista. Při zářijovém soudním procesu Lagergren nikoli neočekávaně dostal doživotí a Sebastian odhadoval, že na zmírnění trestu to hned tak nevypadá.

Jediná dobrá věc na případu Lagergren byla skutečnost, že Sebastiana ve zprávách vylíčili jako důležitého člena vyšetřovacího týmu a strůjce jeho dopadení a zatčení.

A velkolepá, zběsilá jízda městem, která vyvrcholila explozí v přístavu Riddarfjärden, jeho pověsti také neuškodila.

V jinak celkem poklidném létě si tak vysloužil pozvání do několika televizních pořadů a zpravodajských relací. V srpnu se mu ozvali z jeho starého nakladatelství. Objevila se totiž jistá popptávka po Sebastianových knihách o Edwardu Hindem a je zajímavé, zda by neměl chuť napsat nějakou další. Například o Lagergrenovi? Sebastian je vlídně, nicméně rezolutně odmítl. Nechtěl přispívat k tomu, že se onomu člověku dostane pozornosti. To už ho více zajímali jiní.

Například Ralph Svensson.

Muž, který na Hindeho objednávku zavraždil čtyři ženy.

A to ženy, s nimiž Sebastian prožil — byť často velice letmý — románky.

Navíc zavraždil Sebastianova starého přítele a kolegu Trolleho Hermanssona.

V nakladatelství byli jeho nápadem nadšeni. Kniha bude mít přirozenou návaznost na předchozí publikace, navíc ve spojitosti se Sebastianem samotným, což zaručuje mnohem větší pohled do soukromí. Sebastian sice neměl v úmyslu své soukromí odhalovat, ale zálohu na knihu přijal a pustil se do práce. Dny trávil doma ve své pracovně, která mnoho let ležela ladem. Ze svého apartmá dlouho využíval jen hostinský pokoj, kuchyň a koupelnu. Zbytek mu až příliš připomínal staré časy.

Časy, kdy býval šťastnější.

Skutečně spokojené období.

Pokud věděl, tak to jediné, které zažil.

Tehdy měl Lily a dcerku. Ve stockholmském bytě se sice nezdržovali často — po svatbě se přestěhovali do Kolína nad Rýnem —, ale nějaký čas tam společně strávili. Sabine měla vlastní pokoj. Párkrát v něm přenocovala i Vanja.

Tenkrát, když k němu ještě necítila nenávisť.

Než všechno pokazil.

Kniha se měla jmenovat *Učedník*, s podtitulem Odkaz Edwarda Hindeho. Zatím se zabýval rešeršemi a připravoval

se na první rozhovor s Ralphem, který byl domluvený na příští týden.

Měl co dělat.

Sebastian se ohlédl po notebooku pohozeném na posteli, ale pak nápad zavrhl. Což měl udělat i v okamžiku, kdy se ozvali z nakladatelství s nabídkou malého přednáškového turné. Šest míst po celé zemi během dvou týdnů. Tou dobou se zároveň chystali vydat omezeným nákladem v brožované podobě jeho staré knihy.

Sebastian na návrh přistoupil.

To proto teď dřepěl v depresivním hotelovém pokoji v Sale.

Přednášku hostilo jediné místní knihkupectví. Velký, přehledný obchod co by kamenem dohodil od náměstí Stora Torget. Zaměstnanci se zdáli jeho návštěvou upřímně potěšeni. Sešlo se asi čtyřicet, možná pětáctyřicet posluchačů. Šlo samozřejmě povětšinou o ženy, jak to u kulturních akcí bývalo bez ohledu na to, do které části země člověk zavítal.

Což Sebastianovi nevadilo.

Když chtěl, měl u žen úspěch. A on chtěl dost často. Vlastně téměř vždy.

Flirtování, svádění a následný sex patřily k hrstce věcí, které ho stále ještě dokázaly povzbudit.

Na chvílku zaplnit prázdnotu. Přehlušit bolest.

Osazenstvo knihkupectví mu jako obvykle se zájmem naslouchalo. Zejména jedna žena kolem padesátky, která seděla napravo od provizorního jeviště. Když vyzval publikum, aby mu kladlo otázky, ozvala se jako první a posléze si přišla nechat podepsat obě knihy. Sebastian si všiml, že má staré vydání, pořízené ještě předtím, než ho jeho role v případě televizního vraha dočasně postavila do světla ramp.

„Můžete napsat, že je to pro Magdu?“ ozvala se a věnovala mu úsměv, který si přinejmenším Sebastian sám vyložil jako obdivný. To by v tom byl čert, jestli tohle nebude hračka.

„Takže vy jste Magda?“ zajímal se a úsměv opětoval.

„Ano. A klidně tam můžete připsat i něco osobnějšího, když budete chtít,“ pohlédla mu do očí.

Sebastian vylodil na předsádku knihy hotový román, a zatímco se podepisoval dalším lidem v krátké frontě, dál si s Magdou povídal. Z knihkupectví odcházeli spolu, přičemž se Magda zeptala, kde je ubytovaný. Když jí to řekl, politovala ho. V Sale mají i lepší hotely.

V to Sebastian doufal.

Už pro dobro Saly.

Z myšlenek ho vytrhlo vyzvánění, které se ozývalo z počítače. Příchozí hovor na Skypu. Nemusel se ani dívat na obrazovku, aby věděl, kdo volá. Pár chvil se sám se sebou dohadoval, jestli na ni má náladu, a když došel k závěru, že ano, hovor přijal. Na monitoru se objevila Ursula.

„Ahoj, nevbudila jsem tě, víd?“

„Ale ne, to nic,“ odpověděl a uvědomil si, že udělal dobře. Rád Ursulu viděl.

„Kde jsi?“ zeptala se, když si obraz před sebou prohlédla a nepoznala Sebastianovo okolí.

„V jednom zaplivaném hotelu v Sale.“

„A co tam děláš?“

„Jsem tu kvůli knihám. Co ty?“

„Já jsem ještě v práci.“

„Koukám.“

Poznával stěnu za Ursulinými zády. Seděla právě v zasedací místnosti ve třetím patře, které nikdy neřekli jinak než „zasedačka“. Jejich pevný bod v prostorách oddělení vražd, kde se shromažďovaly veškeré informace o právě probíhajících případech. Sebastian si uvědomil, že mu to chybí. Úplně všechno. Jak práce, tak kolegové. Jenže je to marné, na kriminálku už se s největší pravděpodobností nikdy nepodívá.

„Takže pořád nemáš žádný soukromý život, nebo jste jen zavalení prací?“

„Pomáhám s jednou věcí kolegům z oddělení odložených případů.“

Což znamenalo, že kriminálka teď žádný nový případ nevyšetřuje, a tedy i to, že si Ursula stále ještě kromě práce nepořídila jiné využití. Sebastian tušil, že by do toho neměl rýpat. Zavolala mu pozdě večer a chtěla si popovídat. Myslí na něj. Měl by být vděčný, že alespoň někdo. Jenže vděk a schopnost nechat druhé na pokoji ho nikdy nešlechtily.

„Takže Torkel tam není?“

Ursula si odfrkla, naklonila se blíž a trochu ztišila hlas, což bylo ovšem naprosto zbytečné. Sebastian si nedokázal představit, že by v tuhle noční hodinu byl v kanceláři mimo ní samotné kdokoli jiný. V zasedačce rozhodně ne.

„Od chvíle, co se k němu nastěhovala Lise-Lotte, má každý den padla úderem páté.“

Sebastian si všiml, že tentokrát alespoň vynechala z označení Lise-Lotte slovo „ta“, ale stále mu připadalo, že jakmile Torkelova nová láska přijde na přetřes, ozve se v Ursulině hlase osten žárlivosti. Ačkoli možná mu to tak jen připadalo. Byla to Ursula, kdo jejich vztah ukončil. To však nemuselo nutně znamenat, že ho chtěla vidět šťastného s někým jiným. Což je možná malicherné a hloupé, jenže i Ursula je jen člověk a má na takové chování nárok.

„Kdy se vracíš domů?“

„Zítřa.“

„A nesejdeme se? Třeba na večeri?“

„Ale jo, co by ne.“

Ursula se krátce zasmála.

„Aby ses samým nadšením nepřetrhl...“

Než Sebastian stačil odpovědět, ozvalo se zaklepání na dveře.

„Kdo to je?“

„Pokojová služba.“

„V zaplivaném hotelu takhle pozdě v noci?“

Občas zapomínal, že je Ursula po čertech schopná policistka.

„Už musím jít. Uvidíme se zítra.“

Než Ursula stihla přidat další otázky nebo cokoli namítnout, hovor ukončil. V duchu se pousmál. Navzdory všem přešlapům se přece jen neodcizil úplně všem. Měl Ursulu rád. Jejich vztah si prošel vrtkavými obdobími, ale teď se ustálil na něčem, co se nedalo označit jinak než jako přátelství. I když mělo za cíl znovu ji dostat do postele. Ne snad, že by se mu po Ursule nějak zvlášť stýskalo nebo měl dojem, že by je sex víc sblížil. Šlo čistě o to, jaká se v tom skrývala výzva. K vítězství bude třeba rozehrát hru lépe než kdy předtím. Ursula představovala opravdový oříšek.

Na rozdíl od ženy, která ho podle jeho odhadu čekala dnes večer.

Sebastian otevřel dveře na chodbu.

Za nimi stála Magda. Žena z knihkupectví.

Její příjmení neznal a ani ho nehodlal zjišťovat. Sebral z věšáku u vchodu kabát a oblékl se.

„Zajdeme někam na drink, nebo máte hlad?“ nadhodil a vyšel ze dveří. Nechtěl jí dát šanci navrhnout, že zůstanou v hotelu.

Tenhle kumbál není dobrý ani k šukání.

Billy ležel v posteli, zíral do stropu a snažil se ovládnout svůj dech. Pohlédl stranou na My. Ta klidně spala, obrácená na levý bok jako obvykle. Takže nejspíš nevydal žádný zvuk.

Nekřičel.

Zato ve snu ano.

Delší dobu se mu nezdál, jenže teď se vrátil. Odhadoval, že asi v souvislosti s tím rozhovorem v šatně a všim, co následovalo. My se ptala, jestli si o tom nechce promluvit, ale když odmítl, projevila dostatek chytrosti a vnímavosti na to, aby ho dál do ničeho nenutila. Zbytek večera ovšem strávila chápavě v jeho blízkosti. Obyčejně usínala, jakmile položila hlavu na polštář, tentokrát však zůstala vzhůru, držela ho v náručí a hladila po vlasech. Blízkost. Kůže na kůži. Připravená naslouchat, kdyby ji potřeboval.

Je pro něj dobrá. Mnohem lepší, než si zasluhuje. Billy si však umínil, že to se změní. Ze všeho, co se stalo, časem zbude jen vybledlá vzpomínka, která ustoupí do pozadí. Jako tichý šepot, jemuž se naučí nevěnovat pozornost.

Vtom se přihlásil sen.

Nic snového na něm ovšem není. Nic abstraktního, ani ne skutečného. Žádné nezřetelné obrysy, nic, co by ho tlumilo nebo přikrášlovalo. Naopak. Všechno je nemilosrdně a do všech podrobností jasné.

Přenesl se zpět.

Vyrazí z koupelny a proběhne bytem, až do ložnice, kde na posteli leží nahá Jennifer. Ruce má za hlavou připoutané k pelesti. Nohy roztažené a upevněné úzkými koženými řemínky. Když natáhne ruku, aby ji chytil za rameno, dýchá u toho tak přerývaně, že se celý roztřese. Zarazí se.

Je zpátky. Tam a tehdy.

Na krku jí vystoupily tmavofialové podlitiny. Dílo jeho rukou. Vepředu se zřetelně rýsují oba palce, které jí stiskly krk pod ohryzkiem. Její tvář. Mezi okoralými rty čouhá špička jazyka. Pod pokožkou v obličejí popraskaly cévy a stejně tak v očích, které na něj zírají způsobem, před nímž není úniku...

Billy ze sebe shodil příkrývku a posadil se. Dnes v noci už se nevyspí. Zase ho sevřela úzkost, a to téměř stejnou, ochromující silou jako tenkrát.

Když se to stalo.

Nevybavoval si veškeré podrobnosti kolem okamžiku, kdy ji našel, ani nevěděl, jak dlouho mu trvalo začít se znovu alespoň částečně ovládat. Vzpomínal si, že se mu v hlavě vyrojily absurdní malichernosti — například myšlenka, že mu ujede vlak na západní pobřeží a My se proto bude zlobit —, a zároveň s tím mu začalo svítat, co se stalo. Co provedl.

Jennifer byla mrtvá.

Zabil ji.

Z kombinace panického strachu a kocoviny se pozvracel. Poté co přestal objímat záchodovou mísu a spláchl dáivou pachutí v ústech, ho napadlo, že to musí ohlásit. Zavolat na policii a kolegům. Všechno vyklopit. Přimět je pochopit, že to byla nehoda. Pak se však zarazil. Na tom, že nejednal ve zlém úmyslu, by stejně příliš nezáleželo.

Ona je pořád mrtvá a zabil ji on.

Ztratil by tím všechno. Práci, My, přátele, všechno.

Vzpomínal si, že se vrátil do obývacího pokoje, nadával, plakal a bušil se rukama do spánků ve snaze přinutit se uvažovat jasně.

Má udělat správnou věc, nebo si zachránit vlastní kůži?

Vnitřní boj.

Nakonec se rozhodl. Ten okamžik si vybavoval. Když seděl na pohovce, padl mu pohled na cepín a horolezecké karabiny. Kromě rozhodnutí v něm už tehdy vzklíčil plán. Věděl, co udělá. Co musí udělat.

Zachrání sám sebe a to, co mu patří.

Billy vstal z postele, při odchodu z ložnice za sebou tiše zavřel dveře a po špičkách se přikradl k notebooku na kuchyňském stole. Teď, když byla Jennifer oficiálně pohřešovaná, ne-li dokonce považovaná za mrtvou, vzniklo nebezpečí, že se objeví snahy zmapovat poslední měsíce jejího života. Nemohl si dovolit udělat chybu.

Posadil se, otevřel počítač a přihlásil se. Plán byl prostý, jeho provedení si však žádalo jak čas, tak Billyho zvláštní schopnosti.

Rozhodl se totiž udržovat Jennifer při životě v digitální podobě.

Nejdřív zavolal My se zprávou, že ho případ televizního vraha ještě na týden zaměstná. Státní zástupce si přeje, aby ve vyšetřování nezůstala sebemenší skulinka. My byla samozřejmě zklamaná a nabídla se, že se vrátí do Stockholmu, aby mohli být spolu. Billy jí to rozmluvil, vysvětlil, že pro ni bude lepší zůstat na západním pobřeží s přáteli, jak měli v plánu, a on se za nimi vypraví, co nejdřív to půjde.

Tím si koupil týden pro sebe.

Shromáždil Jenniferiny věci: telefon, počítač, kreditní kartu, mobilní terminál a další předměty, které by se mu mohly hodit. Podíval se, jak často sdílela obsah na sociálních sítích. Měl štěstí. Na Instagram přispívala několikrát za týden a s Facebookem to bylo totéž. Nějaká komunikace přes Messenger sice probíhala, ale nic, co by nedokázal zvládnout. Nejtěžší chvíle by nastala, pokud by někdo zavolal, ale i v tomto případě mu bylo štěstí nakloněno. S nejbližšími byla podle všeho v kontaktu zejména přes textové zprávy a Snapchat. Když se někdo přece jen ozval, nechal telefon vyzvánět a posléze odpověděl esemeskou. „Právě jsem si všimla, žes volal, je to důležité?“ Většinou nebylo a celou záležitost se podařilo vyřídit pomocí několika zpráv.

Týden ve Stockholmu strávil sporadickým posíláním statusů a fotek, kde se Jennifer o samotě potuluje po městě a dělá, co ji napadne. Obvykle na zveřejňovaných snímcích nebyla, ale někdy měl Billy dojem, že musí poslat selfie. Nedělal to nijak často, protože to bylo jednak riskantní a jednak časově náročné — bylo třeba správně zvolit proporce, světlo i vzdálenost. Nové technologie mu nicméně práci usnadňovaly. V dnešní době existují možnosti falšovat fotografie i videa

způsobem, o jakém se lidem dřív ani nesnilo, a pokud se to provede správně, jsou v podstatě k nerozeznání od pravých.

Zbýlý čas strávil pročitáním jejích příspěvků, aby se obeznámil s jejím stylem vyjadřování a způsobem, jakým používá zkratky a emotikony. Hrste příchozích pozvání na drink, plovárnu nebo grilovačku se úspěšně vyhnul. Celkem vzato o pokračování Jennifeřina života podle všechno nikdo nezapochoyboval.

O týden později odjel za My na západní pobřeží. To bylo na celé věci to nejsložitější. O samotě ve Stockholmu se dokázal tak pohroužit do práce, že skoro zapomněl, proč to vlastně celé dělá. Když se pak vrátil do skutečného světa, bylo to obtížnější. Obyčejní lidé, návštěvy, kamarádi, jejich děti, minigolf, procházky, noci strávené s My. Občas se přistihl, jak pozoruje sebe samotného i dění okolo jakoby zvenčí, přesvědčený, že je na něm poznat, co se z něj stalo. Měl pocit, jako by urputnou snahou působit normálně dosahoval pravého opaku. Ojediněle pak vložil nový status naznačující, že je Jennifer stále ve Stockholmu, ale má v plánu brzy odjet.

Najít její oblečení a věci trvalo déle, než Billy čekal. Vybral si ce jeskyni, o níž se vědělo, že je pro potápění obtížná a z velké části neprobádaná, a tudíž méně využívaná, ale přesto ho to překvapilo.

Do Francie odjel v polovině července.

Předtím uveřejnil, že Jennifer asi před týdnem „ztratila“ telefon, a proto by chtěla všechny požádat, aby se jí případně ozývali na Messengeru. Tím se vyhnul alespoň posílání fotografií. Potom se Jennifer vrátila se zmínkou, že si koupila výlet autobusem do Francie, o plánech na potápění se ovšem nezmínila.

Francie byla výzva.

Jednak šlo o to, jak bezmála na týden odjet, aniž by My pojala podezření, a pak musel navléknout Jennifeřinu cestu tak, aby se nikde neobjevil dotýčný autobus, kvůli němuž by